

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2737/2019
08.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Securitas Services“ ДОО Београд, чији су пуномоћници Релја Здравковић и Ана Арамбашић, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 53/2019 од 20.06.2019. године, у седници одржаној 08.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 53/2019 од 20.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 511/17 од 25.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 14869 од 31.12.2016. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 1180 од 01.08.2010. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа у складу са законом и да му накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 116.100,00 динара са каматом.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 53/2019 од 20.06.2019. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 407. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Неосновано се ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, будући да пред другостепеним судом није дошло до непотпуне или погрешне примене било које од одредаба процесног закона које су биле или могле бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на одређено време на радном месту ... по основу уговора о раду бр. 1180 од 01.08.2010. године, а анексом уговора о раду од 11.08.2011. године засновао је радни однос на неодређено време. Решењем туженог број 14869 од 31.12.2016. године, тужиоцу је престао радни однос по сили закона, јер је чланом 8. Закона о приватном обезбеђењу запосленом забрањено да обавља послове на којима ради, а не може му се обезбедити обављање других послова код послодавца. Тужилац је решење примио 30.12.2016. године. Обавештењем од 11.01.2016. године о правима и обавезама запослених који обављају послове приватног обезбеђења код послодавца у вези похађања стручне обуке, полагање стручног испита и поседовања одговарајуће лиценце за вршење послова приватног обезбеђења у складу са Законом о приватном обезбеђењу од 30.12.2015. године, тужени је упознао тужиоца са одредбама наведеног закона у погледу обавеза стицања лиценци за обављање послова приватног обезбеђења. Тужилац је обавештен је да ће запосленима који на дан 01.01.2017. године не буду поседовали одговарајућу лиценцу у складу са овим законом престати радни однос по сили закона. Послодавац је у обавештењу прописао процедуру у вези са подношењем захтева запосленог за похађање стручне обуке, изношења трошкова похађања стручне обуке, као и потребна документа која се морају приложити. Наведено је да запослени подноси захтев послодавцу за уплату трошкова организовања спровођења стручног испита. Тужилац је примио обавештење 01.11.2016. године. Правилником о упућивању запослених на стручну обуку и регулисању трошкова похађања стручне обуке и полагању стручног испита за обављање послова приватног обезбеђења бр. 691/2/15 од 18.12.2015. године, прописано је да почев од 01.01.2017. године, сви запослени који обављају послове обезбеђења моћи ће да обављају ове послове ако испуне услова у погледу стручне спреме, ако положи стручни испит и добију одговарајуће лиценце за вршење послова обезбеђења. Правилником је прописано да ће послодавац омогућити запосленом да похађа стручну обуку само уколико испуњава услове за добијање одређене лиценце за вршење послова приватног обезбеђења. Истим Правилником је предвиђено да је запослени који жели да похађа стручну обуку дужан да поднесе захтев најкасније до 30.07.2016. године. Правилником је прописано да је запослени дужан да до 01.12.2016. године достави послодавцу лиценцу за вршење послова приватног обезбеђења коју издаје надлежно министарство у складу са Законом о приватном обезбеђењу. Саслушан у својству парничне странке тужилац је навео да лиценцу за обављање послова физичког техничког обезбеђења није могао да добије јер није имао трећи степен стручне спреме. Пре добијања обавештења о обавезној лиценци, речено му је да мора да регулише стручну спрему, како би могао да похађа курс за добијање лиценце. Тужилац је сматрао да га тужени може распоредити на радно место хигијенско – технички послови, али је током поступка утврђено да је ово радно место било попуњено. У тренутку престанка радног односа тужиоца није било упражњених радних места на које је могао бити распоређен.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду тужиоцу.

Према одредби члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца, ако му је по одредбама закона, односно по правноснажној одлуци суда или другог органа забрањено да обавља одређене послове, а не може да му се обезбеди обављање других послова - даном достављања правноснажне пресуде. Одредбом члана 88. Закона о приватном обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр.104 од 27.11.2013. године), прописано је да физичка лица која су у време ступања на снагу овог закона запослена код правних лица која врше послове приватног обезбеђења у непрекидном трајању од најмање пет година могу наставити рад, а захтев за минималним стручним образовањем морају испунити у року од три године од дана ступања на снагу овог закона, при чему је лица која на дан ступања на снагу овог закона врше послове приватног обезбеђења морају испунити све услове прописане законом до 01.01.2017. године.

По ступању на снагу Закона о приватном обезбеђењу, тужилац који је обављао послове службеног обезбеђења код туженог, био је у обавези да до 01.01.2017. године испуни услове у погледу поседовања стручне спреме и прибављања лиценце. Тужени послодавац му је то омогућио својим Правилником о упућивању запослених на стручну обуку и регулисању трошкова похађања те обуке и полагању стручног испита за вршење послова приватног обезбеђења. Тужени је благовремено обавестио тужиоца да је у обавези да регулише степен стручне спреме, јер је III степен стручне спреме услов за похађање обавезне обуке. Како тужилац није испунио услове за похађање обуке у погледу стручне спреме, није полагао испит и није стекао лиценцу, није било услова за поништај побијаног решења.

Нису од утицаја ревизијски наводи да је тужени тужиоцу морао да остави отказни рок од осам до 30 дана из члана 189. Закона о раду, јер одсуство отказног рока не утиче на законитост престанка радног односа по сили закона. Закон о приватном обезбеђењу, као посебан закон, предвиђа услове за обављање послова на којима запослени ради, које тужилац не испуњава. Тужилац није имао потребну стручну спрему за полагање стручног испита за вршење послова службеног обезбеђења, будући да није имао трећи степен стручне спреме, а тужени му је и поред тога понудио похађање стручне обуке и полагање стручног испита, што тужилац није испунио. Како је за обављање послова физичко техничког обезбеђења неопходно постојање лиценце, коју тужилац није прибавио, а није било слободних, непопуњених радних места на које је могао бити распоређен, законито му је престао радни однос на основу члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, због чега је правилно одбијен тужбени захтев за поништај оспореног решења.

Како је тужиоцу законито престао радни однос, тужени није у обавези да га врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Туженом нису признати трошкови састава одговора на ревизију јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић